

odhajajo letos na obisk
v domovino

Lusaka, 29. jan. 72.

Dragi prijatelji,

pri jezuitih je navada, da misijonarji odhajajo na obisk v domovino vsakih šest let. Marca bo poteklo šest let, odkar sem se poslovil od domačih, sobratov in prijateljev v Sloveniji in na Hrvaškem in začel svojo pot v misijone.

Najprej sem (1966. leta) preživel tri mesece v glavni hiši Družbe Jezusove v Rimu, nato sem šel študirat angleščino in to pri naših velikih prijateljih, pri družini Rehberger v Bedfordu, v Angliji, kjer sem se zadržal šest mesecev. Napravil sem še hiter obisk v Kanadi in Zedinjenih Državah ter končno 4. marca pristal na lusaškem letališču v Zambiji.

Po enem tednu sem že odletel z letalom prav na sever dežele, kjer sem se na osamljeni postojanki Belih očetov učil jezik bamba in spoznaval življenje in navade zambijskega ljudstva.

Ko sem se proti koncu avgusta 1967 vrnil v glavno mesto, sem postal župnik največje mestne župnije, ki jo naši prijatelji že kar do-

IZ SONČNE ZAMBIJE

bro poznajo — v župniji Matero. Te službe nisem spremenil, le da so mi medtem dodali še službo organizatorja laičnega apostolata v lusaški nadškofiji.

Ko sem prišel v Matero, sem takoj uvidel, da moram znati predvsem jezik nyanja, najbolj razširjeni jezik v glavnem mestu. Takoj sem se — privatno — lotil študija, pri dušnopastirskem delu pa mi je pomagal p. Rudež, ki je bil z menoj v Matero eno leto. Ko je p. Rudež dobil svojo mestno župnijo Chelston, je prišel v Matero za kaplana zambijski svetni duhovnik g. Luka Mwansa. Po enem letu je tudi on odšel na bolj odgovorno delo — v mestno katedralo. Ostal sem — pet eno leto edini duhovnik za 18,000 katoličanov . . .

Končno so mi dali v pomoč novomašnika — prvega zambijskega jezuita p. John Chula. Ko se je, po enem letu in pol, spoznal z delom,

Na sliki: p. Jože in del župnije Matero

mestne župnije, je 1. jan. letos bil imenovan za samostojnega župnika v mestu Kabwe, kjer misijonari br. Jože Rovtar.

Na dan, ko je p. John odšel, sta prišla v Matero p. Ivan Cindori, hrvaški jezuit, in novomašnik, ameriški jezuit p. Maxwell, tako da sem dobil zamenjavo za čas svojega dopusta v domovini, kamor odpotujem 30. januarja.

P. Cindori bo v času moje odsotnosti vodil župnijo Matero. Ko se ob koncu julija vrnem v Lusako, bo p. Cindori odšel na zadnje leto jezuitske formacije, njegov kaplan pa v zadnje leto teologije.

Na poti v domovino bom obiskal obe Zužkovi sestri, redovnici v Družbi misijonskih medicinskih sester. Silva, ki nas je pred letom dni obiskala v Zambiji, deluje v bolnici v Ugandi, Agnes pa v Ethiopiji.

V domovini se bom zadržal le dva tedna, da bam lahko obiskal tudi misijonske prijatelje v Angliji, posebej še družino Rehberger, kateri smo večni dolžniki, in mladega misijonarja Janeza Mlakar, Kristininega brata, ki študira v Dublinu in bo imel novo mašo letos v juliju.

V marcu bom obiskal naše prijatelje v Kanadi in USA.

Maja, junija in julija bom doma v Sloveniji. Dragi prijatelji, po šestih letih —

NA VESELO SNIDENJE!

Vaš p. Jože

SESTRA ZORA

odhaja februarja v domovino, kjer bo ostala tri mesece. Res si je zaslužila svoj dopust, saj je sedem let preživela v Južni Afriki, Malawiju in Zambiji. Njenemu očetu, ki se je ponesrečil pri delu, želimo skorajšnje okrevanje.
KRISTINA

je lansko leto zamudila novo mašo svojega brata Martina. Letos pa bo izkoristila profsorski dopust (tri mesece po treh letih) in razveselila brata Janeza pri njegovi novi maši, ki jo bo daroval julija. Pa ne le njega, ampak vse svoje številne prijatelje v domovini in v Angliji, kjer je — tudi pri družini Rehberger — študirala angleščino.

Srečno pot in mnogo veselja v krogu domačih!

Na sliki sr. IMELDA z eno od voditeljic Katoliške Akcije. Na desni sr. ZORA

IZ BOLNICE ZA GOBAVCE

V prejšnji številki sem vam obljubila, da bom drugič kaj napisala o delu v bolnici za gobavce.

Naša bolnica LITETA je največja bolnica za gobavce v Zambiji. Razdeljena je na pet oddelkov s 100 posteljami.

Razen teh petih oddelkov pa imamo še naselje za gobavce, kjer lahko stanuje do 200 bolnikov. Naselju pravijo "compound".

V bolnici negujemo bolnike, ki so potrebni stalnega zdravniškega nadzorstva in bolniške nege. Ko pa že toliko okrevajo, da lahko sami skrbijo zase, si kuhajo in perejo, jih pošliemo v vas, v compound. Seveda še vedno ostanejo pod zdravniškim nadzorstvom in redno prejemajo zdravila.

Gobavsko naselje je oddaljeno od bolnice okrog 500 m. Nekateri bolniki morajo priti tudi po trikrat na dan po zdravila. Prav tako morajo prihajati po hrano, ki jo dobijo v surovem stanju in si jo morajo sami skuhati in pripraviti.

V naselju imamo tudi 19 invalidov, za katere je pripravljena posebna kuhinja in vedno po en uslužbenec skrbi za te invalide, da jim je na razpolago, če kdo kaj potrebuje.

V skrbi za bolnike je važna tudi delovna terapija. Gobacci z ročnim izdelujejo razne predmete. V glavnem pletejo košare iz palmovih listov in izdelujejo preproge. Za vsak izdelek dobijo nekaj denarja, da si lahko kupijo kakšne malenkosti. Nekateri pridno shranjujejo ta denar. Nedavno si je eden od bolnikov s temi prihranki kupil tranzistor.

Za bolnico in naselje imamo sedaj le enega zdravnika—Indijca — medicinski sestre pa sva dve, Emica Verlić (hrvaška laična misijonarka) in jaz. Očitno je, da je medicinskega osebja zelo, zelo malo za tako veliko bolnico.

Drugo navadno in administrativno osebje so sami domačini, vendar jih je med njimi le šest, ki imajo kakšno šolo. Precej jih je, ki ne znajo ne brati ne pisati.

Za versko življenje bolnikov in osebja je poskrbljeno z mašo, ki jo imamo enkrat na teden v cerkvi, ki je ob bolnici. Pri maši bolniki lepo pojejo. Tudi nekateri protestantski pastirji prihajajo v to cerkvo in vodijo molitve za svoje vernike.

Zelo je škoda, da nimamo bolj rednega dušnega pastirstva. Naš duhovnik prihaja iz mesta Kabwe, ki je 60 km oddaljeno od Litete.

Barica pred svojim domom v Liteti

Ivan Cindori

Pozdravlja

Barica Rous

JULIJ ROGINA,

hrvaški bogoslovec, je januarja v misijonu p. Sipušiča prebolel zelo hudo malarijo s komplikacijami. Resno smo se bali za njegovo zdravje. Na sam Božič se je nepričakovano onesvestil, potem pa je imel deset dni visoko vročino. Zdravnik — vidno zaskrbljen — je bil večkrat na dan pri njem. Kristina ga je prepeljala v lusaško bolnico, kjer je končno okrevал. Zdaj je spet zdrav in močan.

Na sliki ga vidimo pred eno od stavb lusaške univerze. Njegova služba je poučevanje v medškofijskem semenišču Mpima.

NA SLIKI V SREDINI

vidimo p. Tomažina, kako prinaša v oddaljeno vas, v vaško trgovino, moko in drugo hrano. Tudi to je del skrbi za vernike. Trgovino vodi ravnatelj katoliške šole, ki je tudi na sliki. Ob njem v ozadju je p. Kokalj.

P. Lovro bo kmalu dovršil dve novi cerkvi. Eno gradi v kraju Kapoche, kjer je več let misijonaril p. Rudež. Staro, veliko stanovanjsko poslopje in cerkev ne moreta več kljubovati času in vidno razpadata.

PRED ODHODOM P. KOKALJA

na dopust v domovino smo imeli koncelebri rano mašo-v Liteti. Sveto daritev so opravili pp. Kokalj, Pogany, Cindori, Sipušič. Ob oltarju (v sprejemnici Barice in Emice) so se zbrali — razen omenjenih dveh misijonark—še Kristina, br. Jože in Julij. Drugi so bili prezaposleni z delom. Ugotovili smo, da nas je zdaj v Zambiji 7 slovenskih in 7 hrvaških misijonarjev in misijonark. Naše število kar hitro in vztrajno raste.

Mimogrede: Ministrstvo za zdravstvo je pooblastilo p. Kokalja, da lahko regrutira medicinske sestre za Zambijo.

P. NIKOLA SIPUSIC

je zelo vesel na svojem misijonu Mpanshya. 7. Julijem je obnovil cerkev in organiziral veliko kokošjo farmo. Vidimo ga na sliki spodaj.

BRAT DILBER

je med drugim zaposlen tudi na novi postojanki p. Rudeža. Ob cerkvi mu urejuje dve sobi. Ena bo za sprejemnico, tj. pisarno, druga pa za spalnico. Brat napeljuje vodovod in elektriko. Ob cerkvi pa je vedno velik živžav — otroci so veseli, da imajo zdaj duhovnika, ki po več dni v tednu stanuje med njimi. Misijonska postojanka se imenuje Chisamba. Ima železniško postajo, policijsko postajo, telefon, in je krajevno središče za poljedelstvo.

V MATERU

smo imeli birmo. Učencev osnovnih šol nismo pripustili k birmi, zato so med 225 birmanci skoraj vsi bili odrasli. Zaradi množice smo slovesnost napravili na stadionu.

